

Elias - Bilang Apat

Pagkaalipin

Jeff Pippenger

2023-10-01

Nagsisimula ang patotoo ni Elias nang ipinahayag niya na hindi magkakaroon ng ulan, kundi ayon sa kanyang salita, sa loob ng tatlo't kalahating taon.

At si Elias na Tisbeo, na isa sa mga taga-Galaad, ay nagsabi kay Ahab, Buhay ang Panginoon, ang Diyos ng Israel, na sa harap niya ako'y nakatayo, walang hamog ni ulan sa mga taong ito, kundi ayon sa aking salita. 1 Mga Hari 17:1.

Yaong tatlo at kalahating taon ay kumakatawan sa kasaysayan ng Thyatira mula 538 hanggang 1798. Noong 1798, sa katapusan ng panahon ng tagtuyot, ipinatawag ni Elijah si Ahab sa Carmel. Ang unang mensahe ng mga anghel ay inihayag ang oras ng paghatol ng Diyos noong Oktubre 22, 1844. Ang unang mensahe ng anghel ay ang utos kay Ahab na ipatawag ang buong Israel sa Carmel.

At nangyari, nang makita ni Ahab si Elias, ay sinabi ni Ahab sa kaniya, “Ikaw ba ang bumabagabag sa Israel?” At sumagot siya, “Hindi ako ang bumabagabag sa Israel; kundi ikaw, at ang sambahayan ng iyong ama, sapagkat inyong tinalikdan ang mga utos ng Panginoon, at ikaw ay sumunod sa mga Baalim. Kaya ngayon, magsugo ka, at tipunin mo sa akin ang buong Israel sa bundok ng Carmel, at ang mga propeta ni Baal, apat na raan at limampu, at ang mga propeta ng mga lund, apat na raan, na kumakain sa hapag ni Jezebel.” Kaya't nagsugo si Ahab sa lahat ng mga anak ni Israel, at tinipon ang mga propeta sa bundok ng Carmel. At lumapit si Elias sa buong bayan, at nagsabi, “Hanggang kailan kayo magpaparoo't parito sa dalawang isipan? Kung ang Panginoon ay Diyos, sundin ninyo siya; ngunit kung si Baal, siya ang inyong sundin.” At hindi siya sinagot ng bayan kahit isang salita. Unang Hari 18:17-21.

Ang buong Israel ay nagtipon sa Carmel noong panahon ni Elias, na siya namang kumakatawan sa kasaysayan ni William Miller, nang ang tatlong iglesia sa ikatlong kabanata ng Apocalipsis ay pinagtipon. Ang iglesia na sa pasimula ay tumakas sa ilang noong 538 upang makatakas sa pag-uusig ni Jezebel, na kinakatawan ng iglesia sa Tiatira, ay lumabas mula sa ilang bilang ang salinlahing haharap sa mensahe ni Elias, na kinakatawan ni William Miller. Pagkatapos ay ibinuka ng hayop na mula sa lupa ang kaniyang bibig at nilunok ang baha ng pag-uusig na ipinadala laban sa kaniya sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon.

At tinulungan ng lupa ang babae, at ibinuka ng lupa ang kaniyang bibig, at nilamon ang bahang ibinuga ng dragon mula sa kaniyang bibig. Pahayag 12:16.

Sa propesiya, ang “pagsasalita ng isang bansa” ay ang pagkilos ng mga awtoridad na lehislatibo at hudisyal nito, at noong 1789 ipinagtibay ng Estados Unidos ang banal na dokumento na siyang Konstitusyon ng Estados Unidos, sa gayon pinangangalagaan ang mga karapatan at kalayaang kinakailangan upang magbigay ng proteksiyon laban sa pag-uusig ng kapwa mga hari ng Europa at

ng tumalikod na Simbahang Katolika.

"Ang pagpapahayag ng bansa ay ang pagkilos ng mga awtoridad nitong lehislatibo at hudisyal." Ang Dakilang Tunggalian, 443.

Noong 1789, bago pa man sumapit ang pasimula ng maka-propesiyang gampanin ng Estados Unidos bilang ikaanim na kaharian sa propesiya ng Biblia, ito'y nagsalita na gaya ng isang Kordero, ngunit sa batas ng Linggo ay magsasalita ito na gaya ng isang dragon.

At nakita ko ang isa pang halimaw na umaahon mula sa lupa; at mayroon siyang dalawang sungay na tulad ng sa isang kordero, at nagsalita siya na gaya ng isang dragon. Pahayag 13:11.

Ang simula at wakas ng halimaw na mula sa lupa ay minarkahan ng kaniyang pagsasalita. Noong 1798, tinawag ni Ahab ang buong Israel sa Bundok Carmel, kung saan maglalata si Elijah ng isang pagsubok upang patunayan sa mga nanonood kung ang Diyos ng mga Hebreo o ang diyos ni Jezebel ang tunay na Diyos. Si Jezebel ay may apat na raan at limampung propeta ni Baal, at apat na raan na mga propeta ng kakahuyan. Ang huwad na diyos na si Baal ay isang diyos na lalaki, at ang huwad na diyos na si Ashtaroth ay isang diyosang babae.

Ang dalawang uring iyon ng mga bulaang propeta ay kumakatawan sa pagsasanib ng simbahan at estado, sapagkat sa propesiya, kapag ang isang lalaki at isang babae ay inilalarawang magkasama, ang babae ay kumakatawan sa simbahan at ang lalaki sa estado. Si Elias ay nag-iisa laban sa walong daan at limampu habang hinarap niya ang di-banal na pagsasanib ng simbahan at estado, na inilarawan ng mga huwad na diyosa at diyos at gayon din ng pag-aasawa nina Ahab at Jezebel. Ang paglalarawan nina Ahab at Jezebel ng simbahan at estado ay kumakatawan sa kabulukan ng sungay ng Republikanismo, at si Baal at si Ashtaroth ay kumakatawan sa kabulukan ng sungay ng Protestantismo.

Ang usapin ay ang pagtutol ni Elias laban sa tiwaling relihiyong kinakatawan ng Tiatira sa ikalawang kabanata ng Pahayag. Si Elias ay kumakatawan sa isang Protestante, sapagkat ang tanging pakahulugan ng Protestante ay yaong nagpoprotesta laban sa Roma. Ang pagtutol ni Elias ay kumakatawan sa pagtutol laban sa pagsasanib ng simbahan at estado na naisasakatuparan sa pamamagitan ng di-banal na alyansa sa pagitan ng isang tiwaling estado at isang tiwaling simbahan.

Gayunman, may ilang bagay akong laban sa iyo, sapagkat pinahihintulutan mo ang babaing si Jezebel, na nagpapakilalang propetisa, na magturo at iligaw ang aking mga alipin upang makiapid at kumain ng mga inihandog sa mga diyos-diyosan. At binigyan ko siya ng panahon upang magsisi sa kaniyang pakikiapid; ngunit hindi siya nagsisi. Narito, ihahagis ko siya sa isang higaa, at ang mga nangangalunya kasama niya ay ihahagis ko sa matinding kapighatian, maliban na magsisi sila sa kanilang mga gawa. Apocalipsis 2:20-22.

Ang pagkain ay kumakatawan sa mensaheng iyong tinatanggap, at ang mensaheng inihahandog sa mga diyus-diyosan ay kumakatawan sa mga doktrina ng Katolisismo, na siyang mismong sagisag ng kasuklam-suklam na pagsamba sa mga diyus-diyosan. Noong Panahong Madilim, ang bayan ng Diyos ay umabot sa puntong tinanggap nito ang marami sa mga paganong doktrina ng Katolisismo,

at lalung-lalo na ang pagsamba sa araw.

Ang pakikiapid ay isang ipinagbabawal na ugnayan at, sa diwang propetiko, kumakatawan sa mismong ubod ng ipinagbabawal ng Saligang-Batas: ang pagsasanib ng simbahan at estado. Si Ahab ay nasa isang ipinagbabawal na ugnayan kay Jezebel, sapagkat, bilang hari ng Israel, hindi siya dapat mag-asawa ng isang prinsesang pagano. Tinukoy ni Jesus si Juan Bautista bilang si Elias, at hinarap din ni Juan ang gayunding di-banal na ugnayan nang sawayin niya si Herodes dahil sa pag-aasawa niya kay Herodias, asawa ng kaniyang kapatid.

Sapagkat dinakip ni Herodes si Juan, ginapos siya, at ipinabilanggo dahil kay Herodias, na asawa ng kanyang kapatid na si Felipe. Sapagkat sinabi ni Juan sa kanya, “Hindi ipinahihintulot ng kautusan na mapasaiyo siya.” Mateo 14:3, 4.

Ang pagharap ni Elias kay Ahab at Jezebel ay nagsilbing paunang sagisag sa pagharap ni Juan kay Herodes at Herodias, sapagkat ang kapwa ugnayan ay kumakatawan sa isang labag sa batas na ugnayan ng simbahan at estado. Sama-sama, kinakatawan nila ang mensahe ni Elias ng isandaang apatnapu’t apat na libo na siyang humaharap sa kapapahan (Jezebel at Herodias), sa sampung hari na kumakatawan sa Nagkakaisang mga Bansa (Ahab at Herodes), at sa Estados Unidos na kumakatawan sa huwad na propeta (ang mga huwad na propeta ng Carmel at si Salome, anak ni Herodias).

Ang tagpuang propetiko sa Karmelo ay kinapapalooban ng pagtatanggol ni Elias sa Saligang-Batas ng Estados Unidos, na pinagtatibay ang prinsipyo ng paghihiwalay ng simbahan at ng estado.

At nangyari, nang makita ni Ahab si Elias, na sinabi ni Ahab sa kaniya, Ikaw ba ang nagdudulot ng ligalig sa Israel? At sumagot siya, Hindi ako ang nagdulot ng ligalig sa Israel; kundi ikaw, at ang sambahayan ng iyong ama, sapagkat inyong iniwan ang mga utos ng Panginoon, at ikaw ay sumunod sa mga Baal. 1 Mga Hari 18:17, 18.

Itinatadhana ng Saligang-Batas na ang dalawang sungay ng Republikanismo at Protestantismo ay laging mananatiling magkahiwalay sa isa’t isa. Ngunit sinasaad sa Aklat ng Pahayag na kapag sa wakas ay magsasalita ang Estados Unidos na gaya ng dragon, mangyayari iyon kapag ang mga iglesyang tumalikod sa Estados Unidos ay humawak ng kapangyarihan at nakipagsanib sa tumalikod na pamahalaan.

Ngunit ano ang “larawan para sa hayop”? at paano ito mabubuo? Ang larawan ay ginagawa ng hayop na may dalawang sungay, at ito ay isang larawan para sa hayop. Tinatawag din ito na larawan ng hayop. Kung gayon, upang matutuhan kung ano ang anyo ng larawan at kung paano ito bubuuin, dapat nating pag-aralan ang mga katangian ng mismong hayop—ang Papado.

"Nang ang sinaunang iglesya ay naging tiwali sa paglihis mula sa kapayakan ng ebanghelyo at sa pagtanggap ng mga rito at kaugalian ng mga pagano, nawalan siya ng Espiritu at kapangyarihan ng Diyos; at upang pamahalaan ang mga budhi ng mga tao, hinanap niya ang suporta ng kapangyarihang sekular. Ang naging bunga ay ang Kapapahan, isang iglesya na kumontrol sa kapangyarihan ng estado at ginamit ito upang isulong ang sarili niyang mga

layunin, lalo na para sa pagpaparusa sa 'heresyá.' Upang makabuo ang Estados Unidos ng isang larawan ng hayop, ang kapangyarihang pangrelihiyon ay dapat makontrol ang pamahalaang sibil sa gayong paraan na ang awtoridad ng estado ay gagamitin din ng iglesya upang maisakatuparan ang sarili niyang mga layunin." *The Great Controversy*, 443.

Si Elias sa Bundok Karmelo ay kumakatawan sa gawain ng mga Millerite, at ang mga Millerite ay pinagtibay bilang tunay na propeta, kaiba sa yaong mga kamakailan lamang ay lumabas mula sa ilalim ng impluwensiya ng Katolisismo, subalit, sa pamamagitan ng kanilang pagtanggap sa liwanag ng unang anghel, ay piniling bumalik sa Roma. Sa gayon, ang mensahe ng ikalawang anghel noong tagsibol ng 1844 ay binubuo ng pagtukoy sa mga denominasyong Protestante bilang mga anak na babae ng Babilonya, at sa mga Millerite bilang ang tunay na sungay ng Protestantismo.

Nang ilabas ng Diyos ang sinaunang Israel mula sa pagkaalipin sa Egipto at daanin sila sa mga tubig ng Dagat na Pula, pinasimulan Niya ang isang sunud-sunod na proseso ng pagsusubok na nagsimula sa pagsubok sa makalangit na maná.

Sa atin ay sumisinag ang naipong liwanag ng mga nagdaang panahon. Ang talaan ng pagkakalimot ng Israel ay napanatili para sa ating kaliwanagan. Sa panahong ito, iniunat ng Diyos ang Kaniyang kamay upang tipunin para sa Kaniya ang isang bayan mula sa bawat bansa, angkan, at wika. Sa kilusang Advent, kumilos Siya para sa Kaniyang pamanang bayan, gaya ng pagkilos Niya para sa mga Israelita nang pangunahan Niya sila sa paglabas mula sa Egipto. Sa Dakilang Pagkakabigo noong 1844, nasubok ang pananampalataya ng Kaniyang bayan gaya ng nasubok ang sa mga Hebreo sa Dagat na Pula. *Testimonies*, volume 8, 115, 116.

Ang pagkakadismaya noong Oktubre 22, 1844 ay nagbunsod sa pagkaunawa hinggil sa makalangit na santuwaryo, na siya namang nagharap ng pagsubok ng Sabat, gaya ng pagsubok sa mana na naging unang bahagi ng isang serye ng sampung pagsubok para sa sinaunang Israel.

Ipinagkaloob sa akin ng Panginoon ang sumusunod na pangitain noong 1847, samantalang nakatipon ang mga kapatid sa Sabbath, sa Topsham, Maine.

Nadama namin ang isang di-pangkaraniwang espiritu ng panalangin. At samantalang kami'y nananalangin, bumaba ang Espiritu Santo sa amin. Labis kaming nagalak. Di naglaon, nawala sa aking diwa ang mga panlupang bagay at binalot ako ng isang pangitain ng kaluwalhatian ng Diyos. Nakita ko ang isang anghel na mabilis na lumilipad patungo sa akin. Agad niya akong dinala mula sa lupa tungo sa Banal na Lunsod. Sa lunsod ay nakakita ako ng isang templo, na aking pinasok. Dumaan ako sa isang pintuan bago ko narating ang unang tabing. Itinaas ang tabing na ito, at pumasok ako sa Banal na Dako. Dito nakita ko ang dambana ng kamangyan, ang kandelerong may pitong ilawan, at ang dulang na kinalalagyan ng tinapay ng pagharap. Pagkatapos kong masdan ang kaluwalhatian ng Banal na Dako, itinaas ni Jesus ang ikalawang tabing, at pumasok ako sa Kabanal-banalang Dako.

Sa Kabanal-banalang Dako ay nakita ko ang isang Kaban; ang ibabaw at mga tagiliran nito ay balot ng pinakadalisay na ginto. Sa bawat dulo ng Kaban ay may isang marikit na kerubin, na nakabukang pakpak na nakalilim dito. Ang kanilang mga mukha ay nakaharap sa isa't isa, at sila'y nakatingin pababa. Sa pagitan ng mga anghel ay may isang gintong insensaryo. Sa

ibabaw ng Kaban, sa kinaroroonan ng mga anghel, ay may lubhang maningning na kaluwalhatian, na wari'y isang luklukan na doo'y tumatahan ang Diyos. Nakatayo si Jesus sa tabi ng Kaban, at habang dumarating sa Kanya ang mga panalangin ng mga banal, umuusok ang insenso sa insensaryo, at inihahandog Niya ang kanilang mga panalangin, kalakip ng usok ng insenso, sa Kanyang Ama. Sa loob ng Kaban ay naroon ang gintong sisidlan ng mana, ang tungkod ni Aaron na namulaklak, at ang mga tapyas na bato na nakatuping parang aklat. Binuksan ni Jesus ang mga iyon, at nakita ko ang Sampung Utos na isinulat doon ng daliri ng Diyos. Sa isang tapyas ay apat, at sa kabila ay anim. Nagniningning nang higit ang apat sa unang tapyas kaysa sa anim. Ngunit ang ikaapat, ang utos tungkol sa Sabat, ang pinakamaliwanag sa kanilang lahat; sapagkat ang Sabat ay inilaan upang ingatan sa karangalan ng banal na pangalan ng Diyos. Ang banal na Sabat ay kahanga-hanga sa kaluwalhatian - isang aureola ng kaluwalhatian ang nakapalibot dito. Nakita kong ang utos tungkol sa Sabat ay hindi ipinako sa krus. Kung ito'y ipinako, ipinako rin ang iba pang siyam na utos; at tayo'y magiging malaya na labagin silang lahat, gayundin ang ikaapat. Nakita kong hindi binago ng Diyos ang Sabat, sapagkat Siya'y kailanman ay di nagbabago. Ngunit binago ito ng Papa mula sa ikapitong araw tungo sa unang araw ng sanlinggo; sapagkat siya'y magbabago ng mga panahon at mga kautusan. Early Writings, 32.

Nang lumabas ang mga Protestante mula sa Madilim na Panahon noong 1798 at tinanggalan ng selyo ang aklat ni Daniel, ang ikaanim na kaharian sa hula ng Biblia, ang hayop na mula sa lupa na may dalawang sungay sa Apocalipsis 13, ay sinimulan na ang pagmartsa nito sa kasaysayang propetiko. Ang Protestantismo ay naitatag sa banal na dokumentong tinatawag na Banal na Biblia at ang Republikanismo ay naitatag sa banal na dokumentong tinatawag na Saligang-Batas. Inilabas ng Diyos mula sa Madilim na Panahon ang Kanyang iglesya sa ilang, ngunit, gaya ng sa sinaunang Israel sa panahon ng pagkaalipin sa Ehipto, ang utos tungkol sa Sabat ay nalimutan. Gaya ng pagtawid ng Israel sa Dagat na Pula patungo sa pagbibigay ng kautusan sa Sinai, ang modernong Israel ay tumawid sa Atlantiko patungo sa ika-22 ng Oktubre, 1844, kung saan muling ihahayag ang kautusan. Muli, ibinabangon ng Panginoon ang isang bayan na magiging mga tagapag-ingat ng Kanyang kautusan, mga tagapag-ingat ng Kanyang mga paghahayag na propetiko, at magdadala ng balabal ng Protestantismo. Ibinigay sa sinaunang Israel ang dalawang tapyas na bato ng Sampung Utos bilang sagisag ng kanilang gawain bilang mga tagapag-ingat ng Kanyang kautusan, at ang modernong Israel ay binigyan ng dalawang tapyas ni Habakuk bilang sagisag ng kanilang gawain bilang mga tagapag-ingat ng Kanyang Salitang propetiko.

Ang Makabagong Israel ay nararapat dalhin ang dalawang magkahiwalay na pares ng mga tapyas na bato habang ipinangangaral nito sa sanlibutan ang mensahe ng ikatlong anghel, na siyang mensaheng ipinahahayag ng mga nagdadala ng balabal ng Protestantismo. Ang Protestantismong lumitaw mula sa Madilim na Panahon ay naging di-ganap, gaya ng sinaunang Israel nang tumawid sila sa Dagat na Pula. Ipinahayag ng Protestantismo ang simulain na "ang Bibliya, at ang Bibliya lamang," subalit kulang ang pagkaunawa nito sa Salita ng Diyos bunga ng mga dantaon ng pagkain ng mga paganong doktrina ng Romano Katolisismo (mga bagay na inihain sa mga diyos-diyosan). Itinakda ng Diyos na ang tunay na Protestante ay kumatawan sa buong Salita ng Diyos, na sinasagisag ng "Kautusan at mga Propeta," ang dalawang magkahiwalay na pares ng mga tapyas na bato na kumatawan kapuwa sa gawain ng bayan ng Diyos at sa katangian ng Diyos. Ang

gawain ng unang anghel ay ang magbunga ng isang tunay na bayang Protestante na siyang magiging tagapag-ingat ng kapuwa Kanyang kautusan at ng Kanyang propetikong Salita.

Tinawag ng Diyos ang Kaniyang iglesia sa panahong ito, gaya ng Kaniyang pagtawag sa sinaunang Israel, upang tumindig bilang isang ilaw sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng makapangyarihang pangtabas ng katotohanan, na siyang mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel, Kaniyang inihiwalay sila mula sa mga iglesia at mula sa sanlibutan upang dalhin sila sa isang banal na kalapitan sa Kaniya. Ginawa Niya silang mga tagapag-ingat ng Kaniyang kautusan at ipinagkatiwala sa kanila ang mga dakilang katotohanan ng propesiya ukol sa kapanahunang ito. Gaya ng mga banal na orakulo na ipinagkatiwala sa sinaunang Israel, ang mga ito ay isang banal na pagkakatiwala na dapat ipahayag sa sanlibutan. Ang tatlong anghel ng Apocalipsis 14 ay kumakatawan sa mga taong tumatanggap sa liwanag ng mga mensahe ng Diyos at humahayo bilang Kaniyang mga kinatawan upang iparinig ang babala sa kahabaan at kalaparan ng sanlibutan. Testimonies, tomo 5, 455.

Ang babalang dapat ipahayag ng mga kinilalang tagapag-ingat ng dalawang hanay ng tig-dalawang tapyas ay laban sa pagtanggap ng tatak ng Katolisismo. Ang protestang iyon ay laban sa labag-sa-batas na ugnayan nina Ahab at Jezebel at isinakatawan ni Elias sa Bundok Karmelo. Ang pagbibigay ng dalawang tapyas na bato sa Bundok Sinai ay sumagisag sa pagbibigay ng dalawang talahanayang yari sa tela ni Habacuc sa kasaysayan noong 1842 hanggang 1849. Ang dalawang talahanayan ni Habacuc ang sagisag ng ugnayang tipan sa pagitan ng Diyos at ng Kanyang bayang Protestante. Ang pagtakwil sa mga talahanayang iyon ay gaya ng pagtanggap ng sinaunang Israel sa kautusan ng Diyos.

Ang mga Millerita ay pumasok sa Dakong Kabanal-banalan at tinanggap ang liwanag ng Sabat, ngunit hindi pa natatapos ang proseso ng pagsusubok. Kasabay nito, ang sungay ng Republikanismo ay sumusulong sa mismong iyon ding kasaysayan. At ang dalawang sungay ay aabot sa isang panandang-bato sa kanilang magkasamang pagmartsa noong 1863.

Ang mensaheng Elias ni Miller ay nagbunga ng isang pasulong na proseso ng pagpapadalisay na may layuning itatag ang Protestanteng sungay, at sa mismong kasaysayan ding iyon ang Republikanong sungay ay nasangkot sa isang pasulong na proseso ng pampolitikang pag-unlad. Ang dalawang sungay ay nasa iisang halimaw na mula sa lupa, kaya't kinakailangang maglakbay ang mga ito nang magkakasabay sa buong kasaysayan ng halimaw na mula sa lupa.

Ang unang propetikong katangian ng Republikanong sungay ng halimaw na mula sa lupa ay ang pagsasalitang nagpabisa sa Saligang Batas noong 1789. Noong 1798 (ang panahon ng wakas, nang inalis ang selyo sa aklat ni Daniel), ang halimaw na mula sa lupa ay magsasalita sa unang pagkakataon bilang ikaanim na kaharian ng propesiya ng Biblia. Ang 1798 ang pasimula ng Estados Unidos bilang ikaanim na kaharian ng propesiya ng Biblia, at ang pagsasalitang naganap sa pasimula ng kasaysayan ng halimaw na mula sa lupa noong 1798 ay magiging tipo ng huling pagkakataon na magsasalita ang ikaanim na kaharian, at ang panahong iyon ay kinakatawan bilang tinig ng dragon. Kapag isinaalang-alang natin ang mga batas na ipinasa ng Republikanong sungay sa Estados Unidos noong 1798, dapat nating asahan na makakita ng isang tipo ng mga batas na ipapasa kaugnay ng batas ng Linggo kapag ang Estados Unidos ay magsasalita bilang dragon.

Habang isinaalang-alang natin ang sumusunod na apat na batas, itanong mo sa iyong sarili kung ang apat na batas na ipinasa noong 1798 ay nagtataglay ng propetikong lagda ng Alfa at Omega?

Noong 1798, ipinasa ng Estados Unidos ang ilang mahahalagang batas na tinatawag na Alien and Sedition Acts. Ang mga batas na ito ay isang serye ng apat na batas na pinagtibay ng Kongresong kontrolado ng mga Federalist at nilagdaan upang maging batas ni Pangulong John Adams, ang ikalawang pangulo ng Estados Unidos at dating pangalawang pangulo sa ilalim ni George Washington.

Ang Naturalization Act: Pinalawig ng batas na ito ang hinihinging tagal ng paninirahan para sa mga imigrante upang maging mamamayan ng Estados Unidos, mula lima hanggang labing-apat na taon. Pangunahin itong nilayon upang hadlangan ang impluwensiya ng mga bagong dating na imigrante, na madalas na nakahanay sa partido ng oposisyon, ang Democratic-Republicans.

Ang Alien Friends Act: Ipinagkaloob ng batas na ito sa pangulo ang kapangyarihang ideport ang mga hindi mamamayan na itinuturing na banta sa seguridad ng Estados Unidos sa panahon ng kapayapaan. Pinahintulutan nito ang pangulo na idetine at ideport ang sinumang hindi mamamayan na itinuturing niyang mapanganib.

Ang Batas sa mga Kaaway na Dayuhan: Itinadhana ng batas na ito ang pagdakip, pagpigil, at deportasyon ng mga mamamayan ng mga bansang nakikipagdigma laban sa Estados Unidos. Ipinasa ito bilang isang hakbang na pag-iingat sa gitna ng tensiyosong atmospera noong huling bahagi ng dekada 1790.

Ang Batas sa Sedisyon: Ito ang pinakakontrobersyal sa hanay ng mga Batas sa mga Dayuhan at sa Sedisyon. Itinuring nito na isang krimen ang paglalathala ng mga sulating “mali, iskandaloso, at malisyoso” laban sa pamahalaan o sa mga opisyal nito, na may layuning manirang-puri sa kanila o ilagay sila sa masamang reputasyon. Itinuring ito ng mga kritiko bilang tuwirang pag-atake sa kalayaan sa pananalita at sa pamamahayag.

Ang mga Batas sa mga Dayuhan at Sedisyon ay lubhang kontrobersyal at nagbunga ng malaking pagtutol mula sa mga Demokratiko-Republikan, na naniniwalang nilalabag ng mga batas na ito ang mga batayang karapatang itinatadhana ng Saligang-Batas at nakatuon laban sa kanilang partidong politikal. Iginiit nila na ang mga batas ay isang paglabag sa Unang Susog, na nagpoprotekta sa kalayaan sa pananalita at sa pamamahayag. Sa kalaunan, nagkaroon ng papel ang mga batas na ito sa halalan noong 1800, nang magwagi si Thomas Jefferson at ang mga Demokratiko-Republikan sa pagkapangulo at sa Kongreso, na humantong sa pagpapawalang-bisa sa Batas laban sa Sedisyon.

Pinaniniwalaan ng Partido Demokratiko-Republikano na nilalabag ng mga batas na ito ang mga saligang karapatang pinagtibay ng Konstitusyon, at pinaniniwalaan din nila na ang mga batas na ito ay nakatuon laban sa katunggaling partidong politikal. Hindi mahalaga na ang mga batas na ito ay pinawalang-bisa o lumaon ay nagwakas ang bisa; ipinakikita ng Alfa at ng Omega ang wakas sa pamamagitan ng simula. Sa kasaysayang kung saan ang mga batas na ito ay ipinasa o “sinambit” upang maging batas, ang Partido Federalista ay sinalungat ng partidong tinatawag na Demokratiko-Republikano. Ang ebolusyon ng Partido Demokratiko-Republikano ay sa huli ay

nagbunga ng Partido Republikano. Isang partidong politikal na pangunahing nagsanib batay sa paninindigang laban sa pagkaalipin.

Kinikilala ng mga mananalaysay ang 1863 bilang mismong pinakasentro ng Digmaang Sibil, isang digmaan na ang saligan ay ang usapin ng pagkaalipin. Ang 1863 ay isa ring panandang-daan para sa mga bagong tagapagdala ng watawat ng sungay na Protestante, na pagkatapos ay tinanggihan ang unang propesiya tungkol sa panahon na ibinigay kay Miller ng mga anghel (ang propesiya ng “pitong panahon” mula sa Levitico dalawampu’t anim). Maaari kayang isang payak na pagkakataon lamang na ang propesiya ng pitong panahon ay nababatay sa mga batas ng pagkaalipin na inilatag sa naunang kabanata ng Levitico? Ang “sumpa” na tinukoy ng “pitong panahon” ay ang pangakong kung susuwayin ang mga batas ng tipan sa kabanata dalawampu’t lima, magwawakas ang kasaysayan ng Israel sa muling pagbabalik sa pagkaalipin na mula roon ay iniahon ito nang sinimulan nito ang paglalakbay sa Dagat na Pula.

Mula 1798 hanggang 1863, ang partidong pampolitika na Democratic-Republican Party ay sumailalim sa isang serye ng mga paglilinis o pagliliglig. Mula pa noong 1798, at lalo na mula noong ika-11 ng Agosto, 1840 hanggang 1863, ang kilusang Millerite ay sumailalim sa isang serye ng mga paglilinis at pagliliglig.

Ang Partido Demokratiko-Republikano, na isa sa mga unang partidong politikal sa Estados Unidos, ay hindi tuwirang nagbagong-anyo tungo sa makabagong Partido Republikano sa anyo nitong umiiral ngayon. Sa halip, ito ay dumaaan sa sunud-sunod na mga pagbabago at pagkakahati-hati sa paglipas ng panahon, na sa bandang huli ay humantong sa pagbuo ng ilang magkakaibang partidong politikal bago ang paglitaw ng Partido Republikano.

Ang Partidong Demokratiko-Republikano, na madalas iniugnay kina Thomas Jefferson at James Madison, ay itinatag noong huling bahagi ng ika-18 siglo bilang pagtugon sa Partidong Federalista. Pinanigan ng mga Demokratiko-Republikano ang mahigpit na pagpapakahulugan sa Konstitusyon, ang mga karapatan ng mga estado, at ang mga interes na agraryo.

Gayunman, pagsapit ng dekada 1820, nagsimulang magkawatak-watak ang Partidong Demokratiko-Republikano ayon sa mga linyang panrehiyon at ideolohikal. Ang pangunahing pagkakahati ay naganap sa panahon ng Era of Good Feelings (1817–1825), kung kailan may kakulangan ng matibay na oposisyon sa pagkapangulo ni James Monroe. Ang panahong ito ng pampulitikang katahimikan ay nag-ambag sa pagkahina ng Partidong Demokratiko-Republikano. Sa kalaunan, ang partido ay nahati sa ilang paksiyon at nagbanyuhay tungo sa mga sumusunod na pangkat pampolitika:

Partidong Demokratiko: Ang mga tagasunod ni Andrew Jackson, na naging ikapitong pangulo noong 1829, ang nagtatag ng Partidong Demokratiko. Ang mga Demokratang Jacksonian ay sumuporta sa isang makapangyarihang sangay tagapagpaganap, sa paglawak patungong kanluran, at sa mas malawak na karapatang bumoto para sa mga puting lalaki.

Partidong Pambansang Republikano: Ang partidong ito ay umusbong bilang tugon sa pagkapangulo ni Andrew Jackson at kalaunan ay nagsanib sa iba pang mga paksiyong laban kay

Jackson upang maging Partidong Whig. Sa pangkalahatan, ang mga Pambansang Republikano ay higit na sumusuporta sa isang malakas na pamahalaang pederal at sa kaunlarang pang-ekonomiya.

Partidong Anti-Masoniko: Isa itong panandaliang umiral na partidong pampolitika na lumitaw noong dekada 1820, pangunahing bilang tugon sa mga pangamba hinggil sa impluwensiya ng lihim na kapatirang Masoniko. Isinanib nito ang ilan sa mga dating Democratic-Republican.

Ang Partidong Whig: Itinatag noong dekada 1830, ang mga Whig ay kinabibilangan ng mga dating kasapi ng National Republicans, Anti-Masons, at iba pang pangkat ng oposisyon. Nakikilala sila sa kanilang pagsalungat sa mga patakarang Jacksonian, pagsuporta sa isang malakas na pamahalaang pederal, at pagsusulong ng industriyal at pang-ekonomiyang kaunlaran.

Ang makabagong Partido Republikano ay itinatag noong dekada 1850 bilang tuwirang tugon sa tumitinding mga tensiyong panrehiyonal hinggil sa pagkaalipin. Naakit nito ang mga dating Whig, mga Demokratang laban sa pagkaalipin, mga Free Soiler, at iba pang tumutol sa pagpapalawak ng pagkaalipin sa mga bagong teritoryo. Ang unang kandidato sa pagkapangulo mula sa Partido Republikano, si John C. Fremont, ay tumakbo sa halalan noong 1856, at ang unang matagumpay na kandidato ng partido, si Abraham Lincoln, ay nahalal noong 1860. Kaya, ang Partido Republikano ay umusbong na hiwalay sa tradisyong Democratic-Republican at nagkaroon ng natatanging landasin sa kasaysayang pampolitikang Amerikano.

Pagsapit ng 1860, nakapaghalal ang Partidong Republikano ng una nitong pangulo. Nakabatay ito sa isang koalisyon ng mga partidong pampolitika na tutol sa pagkaalipin. Noong 1863, ang Emancipation Proclamation ay “nagsalita” upang pawiin ang pag-iral ng pagkaalipin. Noong 1863, ang sungay na Republikano, na noon ay kinakatawan ng Partidong Republikano, ay “nagsalita” upang pawiin ang pag-iral ng pagkaalipin, samantalang ang sungay na Protestante ay tumigil na sa pagiging isang kilusan at naging Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw. Ang kilusan ng mga Millerite ay legal at opisyal na nagwakas noong Mayo ng 1863, at sa taong iyon ang panunumpa ni Moises—ang propesiya tungkol sa pagkaalipin—ay itinakuwil. Ang may pandinig, ay makinig.

Sa puntong ito, maaaring maging kapaki-pakinabang na magbigay ng isang maikling pangkalahatang-ideya hinggil sa “panunumpa ni Moises,” na tinagurian ng Propeta Daniel.

Oo, ang buong Israel ay lumabag sa iyong kautusan, maging sa pagtalikod, upang huwag nilang sundin ang iyong tinig; kaya’t ang sumpa at ang panunumpang nasusulat sa kautusan ni Moises na lingkod ng Diyos ay ibinuhos sa amin, sapagka’t kami ay nagkasala laban sa kaniya. Daniel 9:11.

Si William Miller, na ginabayan ni Gabriel at ng iba pang mga anghel habang pinag-aaralan niya ang Salita ng Diyos, ay unang inakay sa "pitong ulit" sa Levitico 26. Ang patotoo ni Miller ay na, sa kaniyang pag-aaral ng Bibliya, sinimulan niya sa aklat ng Genesis; kaya maliwanag na dumating siya sa Levitico bago pa man niya marating ang dalawang libo't tatlong daang taon ng Daniel kabanata walo, talatang labing-apat. Tanging ang Bibliya at ang Cruden's Concordance ang kaniyang ginamit.

Ang Konkordansiya ni Cruden ay walang mga pagtukoy sa mga salitang Hebreo o Griyego na pagkatapos ay isinalin sa Ingles sa King James Bible. Isinaalang-alang ni Miller ang "konteksto" ng siping kanyang pinag-aaralan upang patnubayan ang kanyang pag-unawa sa isang salita o sipi ng Kasulatan. Pagdating sa kanyang pagkaunawa sa "pitong ulit," napakadaling makita na ang konteksto para sa "pitong ulit" ng kabanata dalawampu't anim ng Levitico ay ang kabanata dalawampu't lima.

Ang Kabanata dalawampu't lima ay nagbabalankas ng pamamahinga ng lupain, ang Jubileo, at ang mga alituntunin tungkol sa pagkaalipin. Ang mga alituntunin ng Kabanata dalawampu't lima ay bahagi ng "kautusan ni Moises na lingkod ng Diyos" na nagbubunga ng pagpapala kung susundin at "sumpa" kung susuwayin. Sa Kabanata dalawampu't anim, ang sumpa ng "pitong ulit" ay katumbas ng dalawang libo at limandaan at dalawampung taon, at inilalahad sa maliwanag na konteksto ng mga tuntunin tungkol sa pamamahinga ng lupain at ng mga prinsipyo ng pagkaalipin. Sa Kabanata dalawampu't anim, ang parusa ay tinatawag na "alitan ng aking tipan."

Kung magkagayo'y ako man ay lalakad na saliwa sa inyo, at parurusahan ko kayo ng pitong ibayo dahil sa inyong mga kasalanan. At magdadala ako ng tabak sa inyo, na maghihiganti sa alitan ng aking tipan; at pagka kayo'y nagpipisan sa loob ng inyong mga bayan, magpapasapit ako ng salot sa gitna ninyo; at kayo'y ibibigay sa kamay ng kaaway. Levitico 26:24, 25.

Sa konteksto, ang "tipan" na may "alitan" ang Diyos hinggil dito ay ang tipang nauna nang binanggit sa ikadalawampu't limang kabanata. Ang parusa ng pitong ulit ay tinatawag na "alitan ng" "tipan" ng Diyos, at ang "sumpa" na kalakip nito ay na ang Israel ay "ibibigay sa kamay ng kanilang" mga kaaway, at kapag nasa lupain na ng mga kaaway, (gaya ni Daniel) ang Israel ay magiging mga alipin ng kanilang mga kaaway.

Nang itala ni Moises ang Levitico dalawampu't anim, bagong napalaya ang sinaunang Israel mula sa pagkaalipin sa Ehipto, at ang mga prinsipyong ukol sa pagkaalipin na inilalahad sa kabanata dalawampu't lima ay magbubunga ng alinman sa pagpapala o sa sumpa. Hindi kailanman isinagawa ng sinaunang Israel ang mga alituntunin ng Jubileo, at sa bandang huli kapwa ang hilagang at timugang mga kaharian ay nangalat sa "pitong ulit" bilang katuparan ng tinawag ni Daniel na "sumpa ni Moises."

Ang ugnayang tipan sa pagitan ng Diyos at ng Israel, na nagsimula noong panahon ng kanilang pagkaalipin sa Ehipto, ay nagtapos sa kanilang pagkaalipin sa Asiria at Babilonia. Ang "pitong ulit" laban sa hilagang kaharian ay nagtapos noong 1798, at ang "pitong ulit" laban sa katimugang kaharian ay nagtapos noong 1844. Ang pasimulang punto ng dalawang yugto ng "pitong ulit" ay tinukoy sa ikapitong kabanata ng Isaias sa pamamagitan ng isang propesiyang tumutukoy sa animnapu't limang taon na ipinahayag ni Isaias kay Haring Ahaz ng Juda noong 742 BK.

Sapagkat ang kabisera ng Siria ay ang Damasco, at ang pinuno ng Damasco ay si Rezin; at sa loob ng animnapu't limang taon ay mabubuwal ang Efraim, anupa't hindi na ito magiging isang bayan. At ang kabisera ng Efraim ay ang Samaria, at ang pinuno ng Samaria ay ang anak ni Remaliah. Kung hindi kayo sasampalataya, tiyak na hindi kayo matatag. Isaias 7:8, 9.

Tinukoy ni Isaias na “sa loob ng” animnapu’t limang taon mula sa panahon nang inihayag ang hula noong 742 BC, mawawasak ang hilagang kaharian. Pagkaraan ng labinsiyam na taon, noong 723 BC, ang hilagang kaharian ng Israel ay dinala sa pagkaalipin ng hari ng Asiria, at makalipas ang apatnapu’t anim na taon, noong 677 BC, dinala ng hari ng Babilonia sa pagkaalipin ang timog na kaharian ng Juda. Ang hulang animnapu’t limang taon ay nagbibigay ng anim na makasaysayang palatandaan. Ang una ay 742 BC, nang inihayag ang hula. Pagkaraan ng labinsiyam na taon, noong 723 BC, ang hilagang kaharian ay dinala sa pagkaalipin ng mga Asirio. Makalipas ang apatnapu’t anim na taon, noong 677 BC, ang timog na kaharian ay dinala sa pagkaalipin ng mga Babilonio. Ang unang 2,520 taon na nagsimula noong 723 BC ay nagtapos noong 1798. Pagkatapos, noong 1844, nagtapos ang 2,520 taon na nagsimula noong 677 BC. Mula 1844, ang hula ay umabot ng labinsiyam na taon hanggang 1863 upang makumpleto ang buong balangkas na propetiko, sapagkat nang ang Alpha at Omega ay nagtanda ng labinsiyam na taon upang pasimulan ang balangkas na propetiko, kinakailangan ding may labinsiyam na taon upang marating ang wakas nito.

Ang sinaunang Israel ay pinalaya mula sa pagkaalipin sa Ehipto, at dahil sa pagsuway ay kapwa ang hilagang at timog na mga kaharian ay ibinalik sa pagkaalipin. Ang mga propesiya ay lumalampas mula sa propetikong kasaysayan ng sinaunang literal na Israel tungo sa makabagong espirituwal na Israel, at sa gayon ang tema ng lahat ng mga palatandaan sa propetikong landasin ay ang pagkaalipin.

Ang propesiya sa Isaias kabanata pito ay iniharap ni Isaias sa masamang Haring Ahaz noong 742 BK, nang tinutukoy ang nalalapit na digmaang sibil sa pagitan ng hilaga at timog. Ang timugang kaharian ni Ahaz ang literal na maluwalhating lupain ng sinaunang Israel. Noong 1798, ang espirituwal na maluwalhating lupain ng propesiya sa Bibliya ay nagsimulang mamuno bilang ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya. Nang matapos noong 1844 ang pitong panahon laban sa literal na maluwalhating lupain, nagkaroon, gaya ng sa kasaysayan ni Haring Ahaz, ng nalalapit na digmaang sibil. Pagsapit ng 1844, ang kaguluhan ng pagkakawatak-watak at pagbubuo ng mga alyansa ng mga partidong politikal ay halos lubos nang humantong sa dalawang uri ng mga pampulitikang paninindigan. Tungkol sa pagkaalipin, maka-alipin ang mga Demokratiko at laban sa pagkaalipin ang mga Republikano. Mula 1798 hanggang sa pagsisimula ng digmaang sibil noong 1860, natapos at natiyak na ang proseso ng paghubog sa dalawang uri ng partidong politikal.

Kumatawan si Ahaz sa literal na maluwalhating lupain, at kaya naman naging tipo siya ng espirituwal na maluwalhating lupain. Ang kasaysayan ni Ahaz ay naging tipo ng propetikong kasaysayan kung saan ipinahayag ang propesiya noong 742 BC; kaya’t ito rin ay naging tipo ng kasaysayan kung saan nagtapos ang propesiya. Sa panimulang kasaysayan, ang hilagang kaharian na binubuo ng sampung lipi ay humiwalay sa dalawa pang lipi bilang pagtutol laban sa pamahalaan ng dalawang lipi sa timog na itinatag ng Diyos. Ang sampung lipi sa hilaga ay bumuo ng isang konfederasyon kasama ang Siria, na naging tipo ng alyansa sa pagitan ng timog na konfederasyon at ng isang kapangyarihang kinakatawan sa paraang simboliko ng Siria.

Ang maikling buod na ito ay nagpapahayag na ang pitong ulit sa Levitico 26 ay isang pangako ng tipan na nagtatakda ng alinman sa pagpapala dahil sa pagsunod o ng “sumpa” ng pagkaalipin dahil

sa pagsuway. Ang hilagang at timugang mga kaharian ay nagsimulang magkakasama bilang isang bansa na pinalaya mula sa pagkaalipin, subalit sa kani-kaniyang wakas ay muling ibinalik sa pagkaalipin.

Ang animnapu't limang taon sa pagtatapos ng mga propesiyang iyon tungkol sa pagkaalipin ay nagwakas sa kalagayang ang espirituwal na Israel ay nasa espirituwal na maluwalhating lupain, nasa pinakasentro mismo ng isang digmaang sibil ng hilaga laban sa timog. Sa nasabing digmaang sibil, tumindig bilang katunggali ang isang kahariang bumuo ng isang konfederasyon at humiwalay sa pamahalaang itinatag ng Diyos na matatagpuan sa katunggaling kaharian.

Mula noong 1798 hanggang sa Digmaang Sibil, ang sungay ng Republikanismo ay isinailalim sa isang proseso na nagbunga ng dalawang uri ng magkakatanggaling pampulitika na kumakatawan sa dalawang panig ng mga usapin hinggil sa pang-aalipin. Ang mga kaantagonistang pabor sa pang-aalipin na naghangad na ipagpatuloy ang praktika ng pang-aalipin ay natalo sa labanan.

Mula noong 1798 hanggang sumapit ang Digmaang Sibil, ang sungay ng Protestantismo ay isinailalim sa isang prosesong nagbunga ng dalawang uri ng mga relihiyosong katunggali na kumakatawan sa dalawang panig ng mga usapin hinggil sa pagkaalipin. Ang mga katunggaling pabor sa pagkaalipin na naghangad na ipagpatuloy ang orihinal na pagkaunawa sa propesiya hinggil sa pagkaalipin ay natalo sa labanan.

Noong 1863, ang sungay ng Republikanismo ay nagtagumpay sa pagtatakwil sa pagpapairal ng pag-aalipin.

Noong 1863, matagumpay na itinakwil ng sungay ng Protestantismo ang propesiya ng pagkaalipin.

Sa paggawa niyon ay itinakwil nila ang gawain ni Miller, ang Elias sa kaniyang kapanahunan. Sa gayon ay itinakwil din nila ang "panunumpa ni Moises," ang batong-pundasyon para sa kanilang kapanahunan. Noon ay itinakwil si Moises at si Elias, ngunit sila'y nagbalik noong Setyembre 11, 2001.

Alfa at Omega, ang kamangha-manghang dalubwika, itinala Niya ang Kanyang banal na lagda sa kabuuan ng propesiyang pang-panahon ng "panunumpa ni Moises", at ipinahayag Niya ang Kanyang sarili bilang Palmoni, ang Kamangha-manghang Tagabilang. Kung hindi kayo mananampalataya, tunay na hindi kayo matatatag.